

**DEŽELA S
SKRAJ-
NOSTMI**

str. 2

**PLITEK
ŽITEK**

str. 3

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 14. avgusta 1997 * Leto VII, št. 16

SIT NAKUP

Tak je pisalo na ednoj tabli, gda smo se etognauk nika šetali po Lentiji. Najprvin smo samo gledali. Vej pa vejmo, ka od kipüvanja človek tö sit grata, se naveliča, ka tau ne dobi pa tisto nej, če pa najde, te nejga njegve numere ali takše farbe, štera se ma vidi. Te smo pa gorprišli, ka so samo tau steli vönapisati, ka dolaküpijo slovenske tolarje (SIT), če bi je sto odavo. Dapa ali zatok, ka so skaupi bili pa šparali z liturami, eške bole za tau, ka so nej znali dobro slovenski, je napis kilavi grato.

Po istini povedano sam pa ranč nej stejla šimfati Lenti, liki bole povaliti. Če človek ojdj po tom malom varaši, na vsakšom stopaji najde nika slovenski vönapisano. Na bautaj, na placi, po krčmaj...

Ka je pa ešče bola čüdnno, ka bautošice pa tisti, steri odavajo na placi znajo slovenski gučati. Istina, ka malo vöobrnjeno, dapa zatok se fejest trüdiyo. Če drugo nej, znajo računati, povedati kakšno blago kelko košta... Odavanje po slovenski njim je že tak v krvi, ka so celau nam slovenski ponüjali blago. Gda smo njim povedali, da je nam vseeno v kakšoj rejči gučijo, dapa naj se zatok tak fejest ne mantrajo, nam leko vogrski tö gučijo, je ena prodajalka (eladó) tak povedala: "Vejte, mi mamó telko küpcov iz

Slovenije, ka že avtomatično začnemo slovenski gučati. Te pa dostakrat vogrskim küpcóm tö

slovenski odavlamó blago." Te mi je pa napamet prišlo, gda se kaj takšno

zgodí v našóm Varaši (Monoštri), ka se kakšna vogrska bautošica slovenski oglasi? Vejpa na

enój rokej leko vküpzračunamo na kelko mestaj majo kaj slovenski vönapisano v našóm lejpom Varaši. Da o tom spoj ne gučimo, v kelši bautaj ali gostilnaj majo delavce, steri slovenski znajo. Tej so pa tak ali tak zvekšoga vsi porabski Slovenci. Med tejmi je pa par takšni tö, stere kak če bi sram bilau slovenski gučati, ka prej oni bole samo tak po domanjom znajo, ka če je nedo razmeli. Če bi oni čüli, kak so eni v Lentiji vöobrnjeno gučali pa so se dun vse sporazmeli, bi se gvüšno nej sramüvali zavolo lej-poga porabskoga gezi-ka.

Ešče nika sam vpamet vzela v Lentiji. Kak če bi se slovenski küpci, steri ta ojdijo, bole "slovensko" držali. Spítavlejo, pogajajo se v svojoj maternoj rejči. Ka pa vidimo dostakrat pri nas v Varaši? Slovenski küpec pride v bauto pa začne največkrat nemški gučati. Spoj ne proba, ali bi ga razmeli slovenski tö. Tak se pa te prodajalci v Monoštri spoj ne trüdiyo, ka bi se navčili kakšno rejč slovenski, če gli živejo od slovenski küpcöv tö, nej samo od avstrijski.

Vse tau mi je napamet prišlo med dopustom (szabadság) v Lentiji. Depa baukše bau, če enjam, ka te še mislili, ka sitnarim.

M. Sukič

Panonska letna knjiga 1997

VNOVIČNI IZZIV (IN POVABILO) ZA SODELOVANJE

Na zunaj in v vsebinskem, globljem pomenu, je zdaj mnogo manj tristranskega sodelovanja med Pomurjem (zlasti Prekmurjem in manj Prlekijo), madžarskima Zelezno in deloma Zalsko županijo in avstrijsko Gradiščansko, kot je bilo tega pred desetletjem ali celo pred dvema desetletjema.

Zato je nadvse zanimiv in hkrati pomemben poskus vnovičnega povezovanja, za kar se zavzema tudi Panonski inštitut v gradiščanskem Pinkovcu. Temeljni dejavnik inštituta je Panonska letna knjiga - več kot petsto strani obsežen zbornik, v katerem sodelujejo avtorji iz Avstrije, Madžarske, Slovenije, Hrvaške in celo iz Bosne in Hercegovine. Zbornik ureja dr. Robert Hajsan, letošnji pa je četrti zapored. V njem je kot dodatek Panonska poezija 1997.

Uvodna razmišljanja v Panonsko letno knjigo so napisali politiki in cerkveni dostojanstveniki iz štirih držav, prvič tudi slovenski predsednik Milan Kučan: "Panonska letna knjiga... je živ in vzpodbujevalen vezni člen prežemanja in sodelovanja narodov, kultur in tudi dežel preko državnih meja; na prostoru, ki ga zaznamuje v veliki meri skupna zgodovina, in v katerem postaja vsestransko sodelovanje vse širša, realna potreba in usakodnevna stvarnost."

O Porabju in porabskih Slovencih (in le na kratko o gradiščanskih Hrvatih v Avstriji) je v Panonski letni knjigi 1997 objavljen eden najdaljših tekstov, in sicer pod naslovom zgodbe iz Porabja - človek je tisti, ki o vsem odloča in odloči. Avtor (Ernest Ružič) na preprost način, toda podkrepjeno s konkretnimi dejstvi in ljudmi, razgrinja porabsko narodnostno stvarnost od konca šestdesetih let do današnjih dni. Gre za tekst, ki je nastal na pobudo dr. Vaneka Siftarja, avtorja članka Izziv raziskovalcem - Slovenci v Prekmurju in Porabju ter Hrvatim na Gradiščanskem, predvsem od naselitve in do konca prve svetovne vojne.

Ravnatelj soboške Galerije Franc Obal predstavlja Sodelovanje med Pomurjem in Gradiščanskim na likovno galerijskem področju od leta 1967 do danes. V leto 1967 namreč sega začetek likovnega sodelovanja z mednarodno razstavo Panonska pokrajina - Panonski človek, ki nosi od leta 1969 ime Mednarodna likovna razstava Pannonia.

Za primer neizkoriščene priložnosti sodelovanja v tem, takoimenovanem panonskem prostoru, kaže omeniti nedavni festival Meja na reki med slovensko in avstrijsko Radgono (Bad Radkersburg). Organizatorji so bili gluhi za želje štajerskih Slovencev, ki so se želeli vključiti v program enotedenskih prireditev. Če bi res veljala demokratična načela, tedaj bi si organizatorji prizadevali pritegniti narodnostne kulturne skupine in posameznike in s tem popestrili program z narodnostno ustvarjalnostjo v tem delu Evrope, za katerega so nostalgичno poudarjali, da je bil leta 1918 oz. 1919 nasilno porazdeljen v tri države. Pri tem so zelo preudarno prezrli, da živijo v tem prostoru manjšine, ki bi lahko bile, ob premaganih predsodkih, pomemben dejavnik sodobnega evropskega sodelovanja.

Panonsko letno knjigo 1997 bodo predvidoma predstavili tudi v Murski Soboti, enako kot lani, nič pa ne bi bilo narobe, če bi zbornik predstavili tudi v Monoštru.

eR

DEŽELA S SKRAJNOSTMI

"Neznanec, če prihajaš z dobrim namenom, kar ustopi, boš dobrodošel, če imaš slabe namene, izogibaj se te hiše."

Take in podobne napise najdete na vratih hiš na Erdelskom (v Transilvaniji) v Romuniji. Seveda v madžarsčini, kajti taka vrata so značilna za predele, v katerih živijo Madžari, t.i. Sekeli. Tudi duhovitost tamkajšnjih ljudi kažejo ti napisi. V Romuniji živi približno 2 milijona Madžarov, največ v Transilvaniji. Skoraj homogeno madžarsko skupnost najdemo na območju, ki se imenuje Székelyföld.

Pokrajina je taka, kot če bi bila pravljica. Neskončno se razprostirajo njive, dvigajo gore, z v oblake skritimi vrhovi, žuborijo potočki... Nad vso pokrajino se razprostira mir. Tudi ljudje, Sekeli se ti zdijo nekam pravljica. Kot če za njih čas in prostor ne bi imela pomena. Kot če bi čarobni mir pokrajine preplaval tudi njih. Obnašajo se dostojanstveno, kakršne so gore okrog njih. Imajo svojevrsten humor, znajo se nasmehnuti sami svojim napakam. So zelo zavedni Madžari. Njihovo posebno zavest ponazarja tudi to, kako določijo geografski položaj matice v primerjavi z lastnim zemljepisnim položajem. Ne rečejo namreč, da grejo na Madžarsko ali čez (mejo) na Madžarsko, temveč da grejo ven (s Transilvanije, Erdela)

Na teh lepo izrezljanih vratih piše: "Popotnik, če si dobronameran in te vodi pot mimo naših vrat, kar ustopi. Sprejme te ljubezen." (Na sliki ponosni domačin in naš zmeraj veseli sopotnik iz Monoštra Franci Bana.)

na Madžarsko (kimegyek Magyarba). Tudi v tem se kaže njihova posebna, erdelska zavest in ponos. Ob vsej tej naravni in človeški lepoti pa najdeš v Transilvaniji tudi drugo

skrajnost; zapuščene, zanemarjene hiše, revščino, otroke, ki prosjačijo...

(Več o tem v naslednji številki.)

M. Sukič

S FRIŠKIMI PETAMI V BELTINCAJ

Kulturno-umetniško društvo Beltinci je letošnji mednarodni folklorni festival organiziralo od 24. do 27. julija. Te festival je bijo 27. po vrsti. V tej dnevaj je beltinški park bogati program ponujajo narodi. Na programi so bili: orgelski koncert, ljudske šege, literarni večer, muzika, plesi Slovencev pa tihincev iz Nemčije, Češke, Mongolije.

Folklorne skupine pa goslarje so v nedelo pokazali svojo znanje. Goslarje so bili iz Slovenije, Češke pa Mongolije. Z Vogrskoga so vsakšno leto gorenjeseničarski folkloristi pozvani. Telko plesov - prekmurski, gorenjski, štajerski, porabski, nemški, mongolski - telko lejpi noš pa mlado,

veselo lüstvo videti na odri, je čudovito doživetje.

Seničarska folklor se je letos z velikim veseljem pripravljala na festival, ka so zdaj oprvin leko gorastavili z goslarjami. Že dugo so si želeli, ka bi je več

goslarov sprvajalo. Volo so si zdaj spunili. Na harmoniki špila Jožef Sulič, na tubi Čaba Čerpnjak, na klarineti Ladislav Nemet, na trobenti Janez Nagymihály, na kitari pa Ferenc Nemet.

Gda se je pet goslarov pa 7 parov na oder postavilo, mi je srce redno začnilo klepati. Kak so goslarje začnili vlečti pod poplate, so plesalci z veselimi obrazi, s friškimi petami zaplesali plese. Vidlo se je na njij, ka iz srca plešejo na živo muziko. Vsi so čutili, ka se te nastop rejsan dobro mora pršikati. Pa je tak bilau tū.

K.F.

Štenje

EVANGELIOM PO POHLINI I KÜZMIČI

Najveksi evangeličanski pisateu med Mürov i Rábov, **Štefan Küzmič** je 1771-oga leta dojobrno na naš slovenski jezik cejli *Nauvi zakon ali testamentom*. Dvej leti kisnej je v Ljubljani vöda knige *Sveti postni evangeliumi* katoličanski dühovni oča, avguštinski redovnik (szerzetes) Marko Pohlin (1735 - 1801).

Oča **Pohlin** so napisali kauli 30 knig, od toga so zdruknivano vödali 20. V nemškem geziki so napisali slovensko slovnico (nyelvtan) **Kraynska grammatika** (1768). Z drügimi, mlajšimi menihi (szerzetes) vküper pa so vödali prvi zbornik slo-

Pohlin (1773):

"V taistem času: Je Jesus na vojsko goro šl: inu zjutrej zgudej pred svitam je on zupet v tempel peršl, inu use ludstvu je k njemu peršlu, inu on je njuh sedeč učil. Natu pak perpellejo Pissarji, inu Farizerji eno v preštvu zapopadeno ženo: ter so njo v sredo postaveli, inu k njemu rekli: Mojstr! ta žena je rajmno zdej v preštvu zajeta. V postavi pak nam je Moyzes zapovedal take sorte s kamenami posuti. Ti tedej kaj praveš? tu pak so rekli njega skušajoči, de be njega mogli zatožiti. Jesus pak se je doliperpognil, ter je s perstam na tla pisal. Dokler pak ony niso jejnali njega prašati, se je goripouzdignel, inu k njim rekl: kedu med vami je brez greha, ta zalučej ta perve kamen v njo."

Küzmič (1771)

1. Jezuš je pa šou na brejg olivecki.
2. Vgojčno je pa pá prišao vu cérkev: i vse lüstvo je knjemi prišlo; i geto si je doli seo, včio je je.
3. Pripelali so pa pisáčke i Farizeuške k njemi edno ženo vu práznosti zapopádnjeno: i postavši jo na srejšo
4. Erčéjo njemi: Vučíteo, eta žena je zapopádnjena očivesno praznúvajouča;
5. Vu právdi je pa nám Mojzeš zapovedao té tákše kamenúvati; ti záto ka veliš?
6. Tau so pa pravili skušávajouči njega: da bi ga meli toužiti. Jezuš se pa doli nagnouši pisao je s prstom na zemli.
7. Gda bi ga pa neprestanoma pitali prizdignouši se ercé njim: ki je brezi grejha med vami; té naj prvi kamen na njou liči."

Marija Kozar

venskoga pesništva (verses-kötet) - **Pisanice**.

Iz prevoda evangelioma po Janezi (Jan 8, 1-7) leko vidite, ka sta tistoga ipa naš pa kranjski slovenski gezik eške skor gnakiva bila:

**Brezi matere,
depa nej brezi maternoga gezika**

PLITEK ŽITEK

Ivan Cankar, najveksi slovenski pisateu, je napiso eno lepo črtico (novelo), šteri je tau ime, ka "Zatajil je svojo mater". Tau, ka stoj zatagi svojo mater, je nej lepo delo, zaka sam te don mislim, ka je lepo, ka je pisateu napiso? Zato, ka je Cankar sam büu tisti, šteri je te grej napravo. Grej pravim za toga volo tö, ka tau novelo včasik s takšim imenom tö leko štemo, ka: "Greh". Cankar je eške v šaulo odo, gda je gnauk njegva mati z vesi v varaš prišla pa njega gledat prišla, un pa se je vkraj obrno, gda je mater zagledno, pa brž nutri v šaulo odišo. Sram ga je bilau, ka je njegva mati po siromačkom, po pavarskom bila nasé djana. Za toga svojoga greja volo ga je dugo-dugo dūšna vejst pekla pa o tom napiso tisto novelo...

- Gda ste prvo paut srečali svojo mater?

- Nigdar nej! Ge sam svojo mater samo na kejpi poznala - so mi začnili pripovedjati

Rozalija (Rauzli) Horvath iz Feldbacha v Austriji.

- 1922-oga leta, gda sam tri mesece stara bila, so mati odišli v Meriko, očo sam tö nej poznala. Zato sta ma stara mati pa dejdek (Prajzin Cigüt) gorrnila na Gorenjom Siniki. Tačas, ka sta njiva živela, je nej nevola bila, po njinoj smrti pa sam mogla tátiti po svejti... Kak 13 lejt stara dekličina (1935-oga leta) sam mogla služiti titi na Štajersko pa sam tam ostala tö...

- Svojoga očo ste tö nikdar nej srečali?

- Kaj pa nej. Tam, gde sam služila, sam nikak zvedala, ka sausad pozna mojoga očo. Un mi je od očo atrejs dau pa tá k njemi pelo tö. Un je daleč od naš doma büu, na Zgornjom Štajerskom. Te sam 18 lejt stara bila...

- Pa kak ste se pogučavali z očom, vej ste pa vendrak eške tak fejest nej znali nemški?

- Zato sam že znala, ovak pa je moj oča znau vogrski pa slovenski tö...

- Dje kak pa tau, ka Štajerje vogrski pa slovenski tö znajo?

- Kak sam ge tö samo za 18 lejt zvödala, un je iz Ritkarovec büu. Z materdjo vred šta pri enom pavri služila v Ženavci...

- Ja ka z Ritkarovec?!... Nej vam špajnsno bilau, gda ste prvo paut očo srečali?

- Dje kaj pa nej!

- Djaukali ste tö?

- Dja! Pa oča tö. Obadva sva djaukala.

- Kak so se vaš oča pisali?

- Kak že...?

- Vejpa ge tö nauro pitam, Horvat nej, kak vi?

- Nej, nej! Ge se po materi pišem. Un se pa... Un se pa...

- Pa so vaša mati vašomi oči nej povödali, ka uni v Merko dejo?

- Tau ge ne vejim, ge sam njuga nej pitala, pa meni niške nej pravo...

- Z materdjo ste si zato kaj pisali, nej?

Strina Rauzli (na srejdik) z možom in njegovim unükom pa držina Tóth (Flisar)

- Moja mati je meni cejlo življenje ranč dvej rejči nej spisala. Tam v Meriki se je oženila, mauž se je Črenko piso, pa je s Slavskoga büu doma (Bistrica). Mati me je zatagila, moj drugi oča je ranč nej znau, ka sam ge na svejti...

- Vej pa vi bi tö leko pisali vaši materi...

- Mi smo ranč pravi atrejs nej meli, liki smo leko pisali samo na taticin (materina sestra) atrejs, ranč zato, ka naj nauvi mauž ne zvej za nas... Tak sta tetica pa mati vküp špilale. Moje sestre (Črenko) v Meriki tö nika ne pišejo, ne vejim, če vejo, ka ge gestem ali nej...

- Kak ste bili z vašim očom po tistom, ka ste zvödali za nji?

- Te mi je malo baugše šlau, tri pa pau lejta sam pri oči bila, tam pauleg sam služila. "Druga" mati je Lamica (Nemka) bila, una mi je zato tö dosta pomagala, pa očine sestre tö, depa na vöke sam tam tö nej mogla ostati, sam mogla tadale služiti titi... Moj oča se je Deutsch piso!!!

- Leko ste zdaj od začetka mau na tau mislili, naj vam na pamet pride?

- Ja.

- Zdaj ste tö na Dolenjom Siniki pri držini Tóth (Flisar) zato, ka so uni vaša žlata?

- Nej smo si žlata, liki ge sam si večkrat dala nika šivati pri nji, pa tak smo se vküper spoznali. Moj drugi mauž - s prvim sam 30 lejt vküper bila prva, kak je mrau - sploj rad sé odi, ka tö na Dolenjom Siniki se znajo z njim nemški pogučavati. V Slovenski vesi pri moji žlati - pri Lang Mariški pa tetrici Veroniki - pa nika ne razmej.

- Zdaj si te šivati date gvante, kak pa te kaj bilau, gda ste služili na Štajerskom?

- Baug moj, Baug moj, te sam za en mesec 20 šilingov dobila, za ka sam si leko küpila par štrüf, za pau leta dela pa sam en gvant dobila. Sam rada bila, če sam ger kakše stare cote dobila... Vala baugi, ka je tisti svejt minau...

- Več kak 60 lejt ste v Austriji pa don tak lepau znate slovenski gučati, kak je tau mogauče?

- Ge sam slovenski nej pozabila, liki pozabila sam vogrski, ka vogrski sam se samo v šauli včila. Doma smo samo slovenski gučali, pa ge svoj slovenski materin gezik nigdar ne pozabim!

Če bi Ivan Cankar gnesnaden eške živo, bi o tom tö leko novelo napiso, ka: "Zatajila sta svojo dejte". Tisti Slovenci pa, šteri se sramüjejo zavolo svojoga slovenskoga gezika, pa bi leko malo brodili o tom, kak je tau mogauče, ka so strina Rauzli pravili: - Ge svoj slovenski materni gezik nigdar ne pozabim. Eške tisti tö leko lübi svoj materni gezik, šteri ranč matere nema?

Besedilo in slika:
Francek Mukič

**Spremljajte televizijsko
oddajo**

SLOVENSKI UTRINKI

vsako drugo sredo ob 13.40 na

1. programu madžarske televizije.

**Naslednja oddaja bo v sredo, 20.
avgusta 1997.**

**Ponovitev v soboto, 23. avgusta ob
9.45 na 2. programu.**

OD SLOVENIJE...

THALERJEV Odstop

Zunanji minister Zoran Thaler je odstopil. Premiera Janeza Drnovška je zaprosil, da državnemu zboru čimprej predlaga novega zunanjega ministra. V izjavi za javnost je poudaril, da odstopa potem, ko je bilo v zunanji politiki opravljeno pomembno delo. Slovenija je namreč dosegla pomemben zunanjepolitični uspeh s predlogom Evropske komisije, da jo le-ta povabi k pogajanju za članstvo v prvem krogu.

VLADA IN TOČA

Vlada je sprejela uredbo, sklep o razdelitvi 120 milijonov tolarjev za odpravo najnujnejših posledic neurja s točo v kmetijstvu, nastalo v juniju in juliju letos. Sredstva proračunske rezerve bodo tako razdelili tudi pomurskim občinam: Beltinci, Gornji Petrovci, Sveti Jurij, Hodoš-Salovci, Moravske Toplice, Murska Sobota, Puconci, Cankova-Tišina.

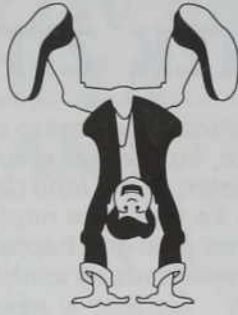
PERRY PREJEL SLOVENSKO ODLIKOVANJE

Slovenski veleposlanik Ernest Petrič je na slovesnosti v vojašnici Fort Myer v Washingtonu v imenu predsednika države Milana Kučana izročil odlikovanje nekdanjemu ameriškemu državnemu sekretarju za obrambo Williamu Perryju. Perry je prejel Zlati častni znak svobode Republike Slovenije za zasluge in osebni prispevek pri mednarodnem uveljavljanju Slovenije ter za ohranjanje vrednot zgodovinskega zavezništva med slovenskim in ameriškim narodom med drugo svetovno vojno.

POMOČ ALBANIJ

Izpred Centralnega logističnega centra Rdečega križa Slovenije je krenil konvoj humanitarne pomoči za ogroženo prebivalstvo v Albaniji. Vsebuje osnovne prehranske izdelke ter zdravila v vrednosti 9.100.000 tolarjev, predstavlja pa donacijo slovenske vlade in Rdečega križa Slovenije. To je po pošiljki v Iran, Bolgarijo, Poljsko ter Češko že četrta pošiljka v okviru mednarodne humanitarne pomoči za prizadeta območja.

Jajjaa?!?

Vej pa don nej?!?

Mlajši zvün zakona.

Gnesnaden se trikrat telko mlajšov rodi na Vogrskom tak, ka sta oča pa mati nej zdaniva, kak v 80-aj lejtaj. 1980-oga leta je 7 procentov decé tak na svejt prišlo. Lani pa že frtau od vse novorojeni mlajšov. - Vsigder bole žmeten je zakonski stan? Deco na svejt spravlati je nej žmetno?

Italijanski menedžeri pa seks.

Te dobri podje si prej romantično tau najbole želejo, ka bi se z nikšimi lejpimi deklami leko radi meli v glažonjastaj liftaj sploj viski iz, gde se vse skaus vidi. Tiste ženske, štere pod njino komando delajo,

pa bi se rade malo z moškimi paklajtnivale v najvejši sobi na delovnom mestu. - Žene pa možauvge od te lüdi so leko merni, ka prej v takši velki sobaj ranč v Italiji nemajo glažonjaste lifte.

Velke povaudni. Ru-soški astrologi so gvüšni, ka so v Evropi zato bile takše velke povaudni (Nemčija, Poljska, Češka), ka tri nekdešnje komunistične rosage škejo nutri vzeti v NATO, pa ji je zdaj prej Baug pokastigo. - Šteri? Stalin? Lenin? Jelcin?

Djápka pa smrt. Pá je mrau en mladi pojep (18 lejt star) za toga volo, ka je djápka kranu. Tisti, šteroga so bili djápka, je kauli svojoga nutzračanoga gračenka elektriško potegno v "nagi" draut. Mladi Ciganj je prej zato kradno, ka je lačen büu. Tisti človek, šteri je električni skopec vküper napelo, je tö velki siromak (kakši eške

PEPÖU PA VEGETA

baude v vauzi?!), nema dela, zato je tak fejest skrb emo na svoja djápka, naj nede vkraj od gladi. - Naš cejli žitek je tö ena velka ciganjija, nej?

Pepöu pa vegeta. V Farkašovcaj je prej nekak daubo eno škatülo s prajom pa je tak mislo, ka je vegeta nutri, zato ga je te en cajt nüco, gda je župo küjo. Te pa je prej gnauk samo prišo papér, ka so v tisti škatüli etognauk uni iz krematorija poslali pepöu njine žlate. - Vrejdi, lejpa morbidna pripovejst (vendrak tö velka ciganjija), depa kakši žmau je kaj mejla tista specialna mesena župa?

Krmo nupelanje je zamüdno delo. Sin je materi obečo, naj go nika ne skrbi krma, štera je po telko trüdjaj don gnauk süja gratala, vej un zdaj zadvečarka dé po svoje padaše, pa krma dja pa nej doma na paudi baude. Mati čaka, čaka, depa dobri pojbov nega.

Kmica grata, nauč grata, depa legenov od nkec. Dje ka, šla je spat. Te pa gnauk samo z velkim roгатom pridejo, mati je mogla gorstanti pa so šli srejni noči krmo naklajat. Fanj je bilau, ka jim je mejsec lepau svejto. Vnoči pa so "vala Baugi" pá "lejpi" dež dobili. - Te je pa don istina, ka: Baukse sledik, kak nikdar nej.

Starejši človek je nej stari človek. 94 lejt staroga merikanarskoga senatora Stroma Thurmonda so pitali, zaka je prišo na galaprogram v Washingtoni, gda je britanska princesa Diana mejla guč prauti aknam (minam). Dje, prišo sam, ka poglednem princeso. Vejte, mi moški radi poglednemo kakšo lejpo, namvalon žensko. - Mladi legén je ranč do broga ipa prišo, ka je Diana zdaj tak fraj frajla.

Fr.M.

Pismo iz Sobote

ŽUTE NOVINE

Novine gestejo takše ali ovakše. Edne so bole za včene lidi, palik druge za tiste, ka ji bole zanimle politika, že pa treče so čistak za ženske, štrte za naše mlajše, pete za vsikšoga človeka, šeste tutarske (klajfarske)... Na vidite, o tej šestij novinaj me gnes mantra. Tou so takše novine, ka vsikši dr.. prdenejo pa te o ton pišejo: gda je kakši poznani človik komi rit pokazo, ge je sto komi ženo prejk vzeo, gda si je stera cecke dala vejkše napraviti, gda pa gé se je s kon küšüvo, zakoj lady Di ma cifraste lačice, kak... pa tak dale pa tak naprej. Takšin novinan se pravi žute novine. Ge bi njin rajši pravo rdejče novine, ka gda vidin pa šten, kak po človekovon žitki znajo kopati, cejli rdeči gratan. Gratana pa rdeči zavolo čemerov, ka si takšo vüpajo in zavolo toga tö, ka me je sran, ka vse leko človik vöspravi od drugoga človeka. Ali, naj ostanejo žute. Na, in ka nas čaka na tej žuti lijstaj tej novin, če ji tak malo gor oprejmo?

Tan negi bole na začetki pijše, ka je eden človik z avtonon tavdaro ednoga na biciklini. Tou je rejsan nevola, če se kaj takšoga zgodi. Ali ten žutin novinan je ta nevola ške nej zadosta. Une te dale iškejo, sto je tistomi na biciklini in tistomi v avtomi mati, sestra, brat žena, ka uni delajo, če steri od nji preveč pije,

steri svoje mlajše bije, če je že gda sto kaj fkradno pa že palik tak ta dale pa tak ta naprej. Na konci je sploj več nej važno, ka se je nesreča zgodila, liki čista nika drugoga.

Če tak dale obračamo novine žute farbe, leko najdemo tou tö, ka je eden naš prejden politikar v nekšnoj krčmi spiu štiri pive. Si leko mislite, štiri pive! Te vö s toga grata tou velka senzacija, kak leko eden človik spije štiri pive. Vej pa ge bi mogo te po ton takon biti vsikši den v novinaj. Če pa takši naš prejden tan v krčmej ške kakšo kelnarco bole lipo pogledne (Vej pa lejpe ženske trbej glejdati!), na, te bi se v tej novinaj že blisketo velki naslov (cím): Naš minister za tou in ovo posilo kelnarco in njoj napravo dejte! Če bi se pa zgoudilo, ka bi te tej politikar ali minister novine gnau na biroviyo, te bi te novine pijsale, kak politika ne dovoli lüdstvi zvedeti "istine". Rejsan, istina ma gnes gezero in ške gezero istin. Vej moja tašča Regina, trmo čedna ženska, tö, una kaj čüje ali kaj prešte, čistak vse vzeme za istino. Tak je eto preštejla v edni takši novinaj, ka seks rejši vse nevoule v držini. Tak zdaj pri nas sikši večer na dveri kloncka drugi moški.

Miki

SLOVENSKA PESEM JE V MOJOJ KRVI

Znano je, da na Gorenjem Seniki več kulturni skupin dela dolgo-dugo lejt. V skupinaj je navekša mladina, stera pride že pripravljena iz šole. Tisti, ki je že gdasvejta delo v kakšoj skupini, dobro zna, kelko je potrebno al-düvati. Eden nastop dosta

je spejvanje v zbori sploj falilo.

Klara, tebe sam tistoga reda spoznala, gda si, ešče v šaulo ojdla. Ze si v šauli tü vcuj bila pri kakšoj skupini?

"Gda sam v 5. razred stopila, sam not stanila v

"Tau bi zame sploj lagvo bilau. Tak bi se čütila - pa tau sam že vöspobala - liki bi človeka, ki ne zna plavati, v globko vodau lüčili."

Tak znam, da je spejvanje pa ples pri vašoj držini tradicija. Stari stariške, stariške, vnuki, skurok vsi "čüjete" pesem, znate plesati. Tak je?

"Morem tam začniti, da sam svoje stare stariše, staro mater sploj rada mejla. Oni so za vse takšo bili. Gda so iz Slovenije Mirko Ramovš zberali porabske plese, tiste so njim naši stari stariške pokazali. Gnesden te plese plešajo seniški plesalci, štere je te velki strokovnjak tü pri nas zapiso. Gvüšno, ka sam od nji erbala tau žilo. Za toga volo mo naveke valežna njim. Takša bi rada bila, kak so oni bili. Stara mama - gda sam noseča bila - so bili 80 lejt stari, pa so gorplejzili na črejšnjo, črešnje brali meni pa so mi retaše pekli. Za vse so krede bili."

Ka je pa tvoja služba?

"Ge sam vönävčena bol-

nok redko), da si s tvojo malo Barbarov slovenski pogučavam. Ona zna slovenski pa vogrski tü, kak si prajla 4 pa pau leta je stara.

"Moji stariške pa ge sama tö si napona slovenski pogučavamo z njauv. Etak zna slovenski. Depa nej samo gučati. Zna lepau spejvati tü pa za edne knjige valaun pesmi se je navčila slovenski." (Klara mi je pokazala te slovenske knjige, stere so za nüca volo že vse ronjave.) "Kakoli je tau daleč, rada bi bila, če bi gnauksvejta obedvej spejvale v zbori."

Letos si ti pa mala Barbara že drügič bila v Radenci v vrtci. Kak se je mala Barbara tam mejla?

"Letos je že sploj batrivna bila. Velko prednost ma ona tam za jezika volo. Če de se dalo, mo po tejm tü šla z njauv v Radence, tam se deca pa mamice dosta navčimo pa se dobro mammo."

Sploj lejpa pokrajina je tau, gde živeš. Dobro se čütiš tuj doma na G. Seniki?

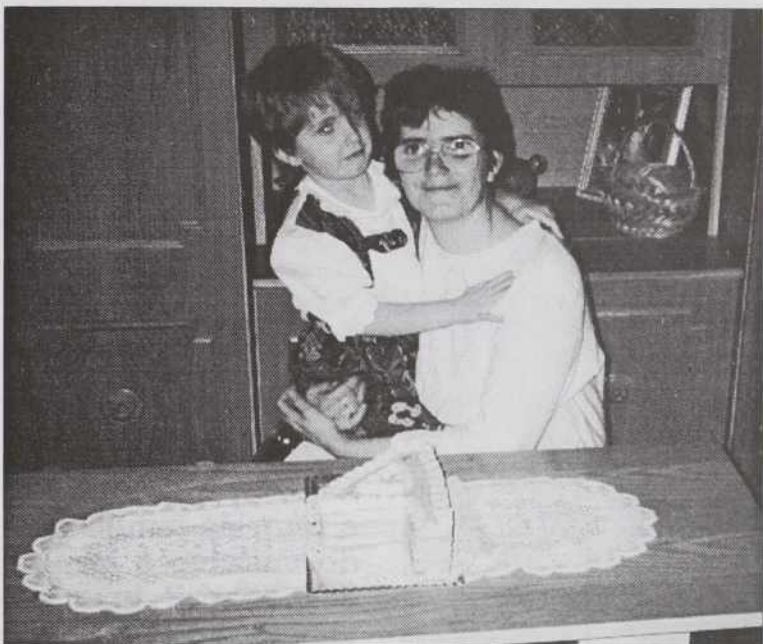
"Mene je tuj sploj dobro. Tuj je moja držina, sestra, rodbina. Tuj mam priliko spejvati, pa nücati slovenski gezik. V pevskem zbori se sploj dobro čütim. Oprejti je nam svejt, leko vidimo druge narode, rosage, pokrajine, šege pa kulture. Etak je nika nej daleč od G. Senika."

Če bi zdaj prišo nakak, ki bi mogoči bio čüdo napraviti, ka bi si želela?

"Moja želja je, da mi dejte gor zraste, naj ešče dugo leko bodem med svojimi. Tak mislim, človek se ne smej na veliko pa visiko trejti, samo tisto dobro vöponücati na koj je mogaüci. Tuj sam pa zatok sama s sebov nej zadovolna. Rada bi več znala o glasbi. Sploj bi lepo bilau, če bi na kakši instrument znala špilati. Tau bi že mlada mogla začniti, tau sam vönjala v svojom življenji. Če bi mogaüce bilau čüdo napraviti, tau bi si zaželela."

Ka pa na konci zdaj leko želem Klari? Naj se zgodi ta čüda.

I. Barber

Klara pa Barbara na 4. rojstnom dnevi

dela prosi. Pa je samo te vredno delati, če so člani navdüšeni, volau majo spejvati ali plesati, igrati, na probe ojti. V skupinaj je tak kak šegau majo povedati; eden za vse pa vsi za ednoga. Ka te skupine gnesden aktivno pa uspešno delajo, se leko zavalimo tomi, ka na Seniki gestejo takše držine, v šteraj edna generacija od druge erba lübezen do pesmi, plesa.

Edno takšo držino sam gorpoiskala, tak sam prišla k Kolarini. Najlepše bi te bilau, če bi ešče žive najšla stare stariše, Lorenca pa Ano. Dobro sam je poznala. Na Seniki je nika nej minaulo brez nji. Oni so vsepovedik vcuj bili. Velka sreča je, da so mlajši pa vnuki "erbali" tau znanje pa volau. Kak mi je Klara - edna vnučinja - povedla: "Slovenska pesem je v mojoj krvi, proto tomi nika ne morem." Pa Baug vari, da bi kaj djala prauto tomi.

Klara Sulič se je pri Kolarini narodila pa gnesden tam žive s svojimi stariši pa z malo, štiri pa pau leta staro, dekličinov. Klara že 9 lejt spejva v mešanom pevskom zbori na G. Seniki. Če bi pa - za volo držinski zrokov - pet lejt nej vönjala, zdaj bi že 14 lejt mejla pri zbori. Od tisti pet lejt je prajla, da ji

pevski zbor. Velko veselje sem mejla v zbori, sploj rada spejvam. Za edno ali

Klara z zborom v Šentvidi

dvej leti je pa v šauli začnila delati folklorna skupina. Tam sam tü včasim vcuj bila, not stanila."

Te tak vögleda, ka si po osmom klasi "prejk pripejvala pa prejk priplesala v odrasle skupine"?

"Tak je. Včasim po šauli sam začnila v pevskom zbori A. Pavel spejvati pa v odrasloj folklornoj skupini plesati."

Ka tebi znamenüje spejvati, plesati? Kak bi se čütila gnes, če bi ti stoj prepovedo, povejmo, v zbori delati?

ničarka (ápolónó) pa delam v Varaša v Domu za prizadete. Nej je leko, zatok ka je delo tü specialno, no pa na tri partije delam. Mati mi je ešče tü v službi, za deteta volo je včasim nej vseedno. Istina, ka mi je oča doma, žau, on je betežen, depa etak mi je tü dosta na pomauč. Od njega ešče telko, ka gda je na Seniki bila pihalna banda, on je tam vcuj bio, na trompeto je igro."

Morem povedati, da je sploj lejpo (tau je gnesden v Porabji tr-

... DO MADŽARSKE

PRIREDITVE V MONOSTRU

- Od 9. do 23. avgusta bo odprta razstava amaterskega slikarja **Ferenca Čuka** v gledališki dvorani v Monoštru.
- 16. avgusta s pričetkom ob 19. uri bodo gostovali v Monoštru umetniki graške Opere z izborom pesmi iz znanih operet in musicalov.
- 19. avgusta bo mednarodna folklorna prireditvev na odru na prostem, na kateri bodo sodelovale folklorne skupine iz Južnoafriške Republike, Cipra, Tajske in Romunije.
- 20. avgusta, ob državnem prazniku, bo celodnevna prireditvev v Monoštru. ob 8-ih zjutraj bo budila prebivalce mesta pihalna godba. Ob 9. uri se bo začela praznična maša v rimskokatoliški cerkvi, ob 10. uri pa praznična seja monoštrske samouprave v gledališki dvorani ter podelitev priznanj. V popoldanskem (ob 16. uri) kulturnem programu bodo sodelovale domače amaterske skupine.

GOSTOVANJE V MOSONMAGYARÓVÁRU

23. avgusta prirejajo v Mosonmagyaróváru slovenski dan. Pobudo so dali tamkajšnji Slovenci, pri organizaciji jim pomaga občina. Iz Porabja bosta gostovali dve kulturni skupini, in sicer FS z Gornjega Senika ter ansambel Lacija Korpíča z ženskim kvartetom. Program bodo popestrili učenci slovenske glasbene šole na G. Seniku.

LIKOVNA KOLONIJA V ŠTEVANOVCIH

V organizaciji Zveze Slovencev na Madžarskem in Zveze kulturnih organizacij Slovenije bo od 24. do 30. avgusta potekala likovna kolonija mladih v Števanovcih. Kolonije se bo udeležilo 33 mladih iz Slovenije, Avstrije, Italije. Njim se bo pridružilo 10 domačih učencev.

DVE PORABSKI EKIPI V I. ŽUPANIJSKI LIGI

Takšo se štje nikdar nej zgodilo, tau štje nikdar nej bilau, ka zdaj od 10-oga avgustuša v prvov županijskoj nogometnoj ligi bau.

Dragi bralci, steri se malo razmejte na nogomet, ste že tak vönajšli, ka štjem napisati.

V tej sezoni bosta dve ekipi (2 csapat) iz Porabja v prvi županijski ligi, in sicer "stara dama" iz Slovenske vesi, igralci, kateri imajo že skoraj 20-letno prakso na tem nivoju, kajti igrajo od l. 1979 nepretrgano med najboljšimi v županiji, druga pa je še sploh mlada "devica" na tem področju, saj je števanovsko moštvo med časom svojega obstoja in delovanja prvič prišlo v prvo ligo (na slavni zadnji zmagi proti Farkašovci z izidom 2:0, ki je bila 22. junija tega leta).

Mislil sem si, da si obe ekipi zaslužita vsaj toliko, da ju predstavimo na straneh našega časopisa. Zato sem vprašal po eno vodilno osebo teh dveh ekip. Laci Nemet (Gyantyini Laci), predsednik NK Slovenska ves in Štefan Dončec, direktor-menedžer NK Števanovci, sta mi vladno in neutrudljivo odgovarjala. Zanimalo me je, kako so igralci in vodstvo teh dveh nogometnih klubov zadovoljni z lanskoletnimi rezultati, z doseženimi mesti, kakšne spremembe so bile (med poletnimi počitnicami) v sestavi ekip, kdo podpira športno dejavnost v teh vasicah in s kakšnimi pričakovanji se lotevajo naslednje sezone, ki se bo začela 10. avgusta.

Pogovor sem začel z Lacijem Nemetom, ki stanuje 100 metrov od nas, in ko je slišal, da lahko pride v "Porabje", je na vrat in nos pritekkel k meni, naj ga "brž pitam". (To je hec!)

Laci, kako ocenjuješ lansko leto?

"Na začetku sezone smo načrtovali eno od prvih petih mest. "Pristali" smo na petem mestu, torej smo izpolnili minimalno pričakovanje. Moram pripomniti, da smo imeli kar precej nepredvidenih poškodb, morda

je odšel naš trener Ferenc Házi, ki je že drugo leto vodil delo ekipe. Svoje znanje in izkušnje bo preizkusil tudi v sosednji Avstriji in se bo vrnil - vsaj po njegovi ljubici - čez leto dni k nam. Namesto njega "smo si sprajli" našega uspešnega eks-trenerja, Zol-

agilni člani mladinske ekipe prišli do vloge med odraslimi. Lani sta se že izkazala dva Merklia: Laci iz Sakalovec in Kristijan iz naše vesi (Szinész-a sin)."

Kot izgleda, je strokovno delo v dobrih rokah in "nogah". Kako pa je z naj-

brata Dončec, Gabor Bartakovič iz trgovine Hétház, javno društvo Thermo-Duo, FE-ZO d.o.o, Laslo Domiter, Paukovits-TRANS, restavracija Pikolo, naš krčmar Šömenek in ne nazadnje ansambel Albatros.

Hvala bogu, je seznam sponzorjev že kar dolg in "ugleden". S temi prispevki moramo poravnati vse stroške, ki jih imamo tekom leta pri treh ekipah (pri kadetih, pri mladinski in članski ekipi). Ženska ekipa in "stari legenovdja" stojijo na svojih nogah."

Laci, prepričal si me o tem, da jemlje mlado vodstvo z igralci, s sponzorji in z navijači vred stvari zelo resno. Na koncu bi te še prosil, povej mi, na katerem mestu pričakujete naše nogometaše v tem letu?

"Ja, to je zelo težko vprašanje. Fantje pravijo, da bomo 1. ali 2., jaz bi še dodal - kot realno možnost - 3. mesto, torej za delo, ki bo opravljeno v tej sezoni 1997-98, bi vsekakor morali dobiti eno od treh kolajn."

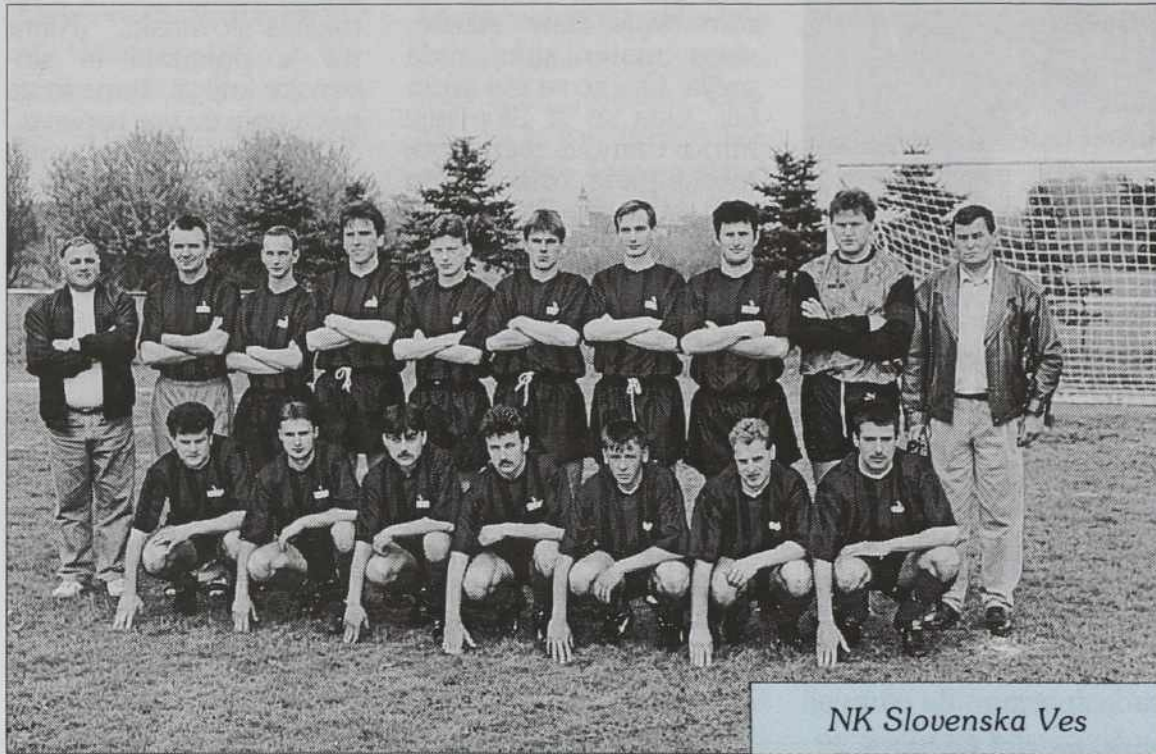
Gospod predsednik, hvala lepa za podrobne informacije. Igralcem in navijačem NK Slovenska ves želim veliko lepih in točnih podaj, številne dobre proste strele in enajstmetrovke, nato še dosti zbranih točk in zaželjeno prvo mesto.

Moj bivši sošolec, trenutno najboljši vratar v prvi ligi, Tibor Korpič (Čiča) mi je tak "nažmana" pravo: "Če zdaj nemo prvi, te nikdar nej."

Aj se njim pršika!

Laci Domjan

(Pogovor s Štefanom Dončecem boste lahko prebrali v naslednji številki.)

NK Slovenska Ves

je tudi v tem vzrok za slabše rezultate.

Če pogledamo razvrstitve, ki smo jih dosegli v teh 18-ih letih, smo lahko kar ponosni na naše "prednike" in nase. Po začetnih težavah smo postali stabilni člani I. županijske lige, dvakrat smo osvojili drugo mesto, večkrat smo zasedli tretjo in četrto "stopnico". Torej to 5. mesto niti ni slabo, če vemo in upoštevamo, da smo vse tekme odigrali v gosteh, saj zdaj obnavljamo naše igrišče. Do zdaj smo igrali na Dolnjem Seniku, od avgusta naprej pa smo po dogovoru z Monoštrom dobili njihovo igrišče. Upamo, da bo naša bujna domača trava spomladi res ta prava in bodo lahko igrali slovenjeveški možakarji in mladenči na lastnem igrišču."

Ali bi nam na kratko povedal o spremembah pri ekipi?

"Najpomembnejše je, da

tána Pappa (Pokija), ki je pripeljal ekipo pred štiri leti na 2. mesto lestvice. Mislim, da je dober strokovnjak na tem področju in bo sodelovanje z njim uspešno.

V sestavi ekipe ni veliko sprememb, hvala bogu nas nihče ni zapustil, le Szalai je obesil svoje "kopačke" na "cvök", ampak tudi on je obljubil, v kolikor bi ga potrebovali, pride nazaj in nam bo pomagal. Pomembno je, da nam je uspelo okrepiti ekipo s tremi mladimi igralci. Peter Kulcsár je prišel iz Žide, brata Géczy pa in Nagyrákosa (doma sta iz Monoštra). Ferenc Csicsaija poznajo tudi starejši navijači še iz NK Monoštra. Nekaj let je "brcal žogo" v Avstriji, zdaj se pa vrača k nam in bo s svojimi bogatimi izkušnjami od znotraj usmerjal ekipo "mladih orlov" in seveda žogo. Radi bi bili, če bi tudi nekateri sposobni in

važnejšim faktorjem, z denarjem? Od kod ga dobivate, katere organizacije vas podpirajo in na kakšen način?

"Naš največji "sponzor" je samouprava mesta Monošter, ki nam je letos zagotovila 1,5 milijonov forintov, to je približno polovica našega letnega proračuna. Ta vsota krije v glavnem potne in komunalne stroške. Poleg tega imamo veliko sponzorjev, ki več ali manj prispevajo določeno vsoto ali pomagajo z delom. Vem, da to ni prostor za reklame, ampak jih vseeno naštejem. Podpirata nas podjetnika Štefan Domiter in Jože Bartakovič z delom (pri izoblikovanju novega igrišča), z denarjem pa naš rojak g. Štefan Gašpar iz Gradca, Zveza Slovencev na Madžarskem, g. Rezső Horváth, vodja tržnice, g. Benkő, g. Štefan Kováč, papirnica Sinka, restavracija Tromejnik,

POLETNA ŠOLA V SLOVENIJI

Letos sem že drugič bila v Poletni šoli slovenskega jezika. 11. julija, v petek zjutraj ob devetih, smo se peljali v Tržič. Dve mamici sta tudi šli z nami, zato da

šoli smo se naučili nove besede, pesmi in še drugo. Spoznali smo slovensko kulturo. Naša učiteljica se je imenovala Barbara Oman. Ona je bila zelo pri-

obiskali rojstno hišo Ivana Tavčarja. Potem smo šli v Gorenjo vas, kjer smo lahko jahali in barvali kozarce. Kraji, ki smo jih obiskali: Korce, 1488 m. Tukaj smo videli, kako naredijo sir in maslo; Ljubelj, star mejni prehod, na

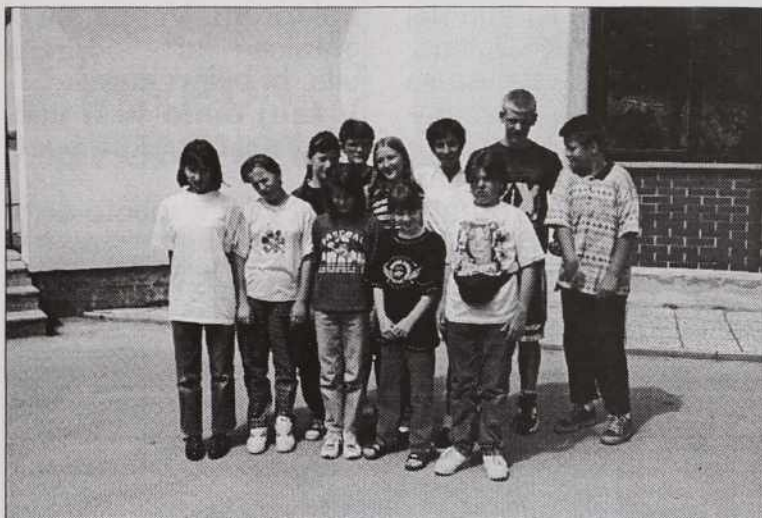
Znanje udeleženk Poletne šole slovenskega jezika je tako opisala njihova učiteljica Barbara Oman:

Zuža Šulič: "Suzana dobro razume slovensko in mislim, da v prihodnje ne bi bila več v skupini začetnikov. Manjka ji sa-

Nikoleta Vajda: "Ker je Nikoleta zelo pridna učenka, se bo lahko kmalu pogovarjala v slovenskem jeziku. Če bo imela možnost tudi doma slišati slovensko besedo ali pa se večkrat vračati v Slovenijo ter živeti tukaj med vrstniki, bo šlo to še lažje in hitreje. Tudi branje knjig lahko veliko pripomore k širjenju besednega zaklada."

Reka Hirnök: "Reka je bila zelo pridna učenka in se je vedno trudila uporabljati sicer svoje še skromno znanje slovenskega jezika. Obvlada veliko besed, le večkrat bi morala biti postavljena v situacijo, da bi se morala sporazumevati v slovenskem jeziku. Priporočam ji tudi branje slovenskih mladinskih knjig in časopisov."

Anita Vajda: "Anita vsako leto naredi opazen korak v znanju slovenskega jezika. Njen besedni zaklad je širok, le uporabljati ga ne zna še hitro in tekoče. Nikoli se ne bi smela izogniti situaciji, kjer bi lahko aktivno sodelovala v pogovoru. Tudi branje knjig in časopisov je pot k osvajanju jezika, pa tudi zaradi pridnosti pri učenju je osvajanje slovenskega jezika zanj lažje in hitrejšo."

Skupina udeležencev, med njimi tudi porabske "dekline"

bi lahko pogledali, kje bomo mi živeli 14 dni. V šolo smo prispeli ob tretji uri. Srečali smo vrstnike iz 11 držav: iz Argentine, Avstrije, Švedske, Švice, Nizozemske, Nemčije, Hrvaške, Francije, Bosne in Hercegovine, Italije in Madžarske.

Vsak dan smo bili v šoli od devetih do dvanajstih. V

jazna, potrpežljiva in čudovita. Vsak dan, ko je bil konec pouka, se je za nas, ki smo imeli prenočišče v hotelu, začel popoldanski prosti čas. Veliko smo hodili peš, pogledali smo en rudnik v Podljubelju. Dvakrat smo šli v kino. Imeli smo izlet na Bled in v glavno mesto Slovenije, Ljubljano. Skupaj smo

Na zaključni prireditvi

višini 1368 m. V Tržiču smo pogledali muzej in knjižnico.

Zadnji dan je bila zaključna prireditev s predstavitvijo dela v Poletni šoli slovenskega jezika. Počutili smo se zelo dobro.

Zuža Šulič
OŠ Monošter

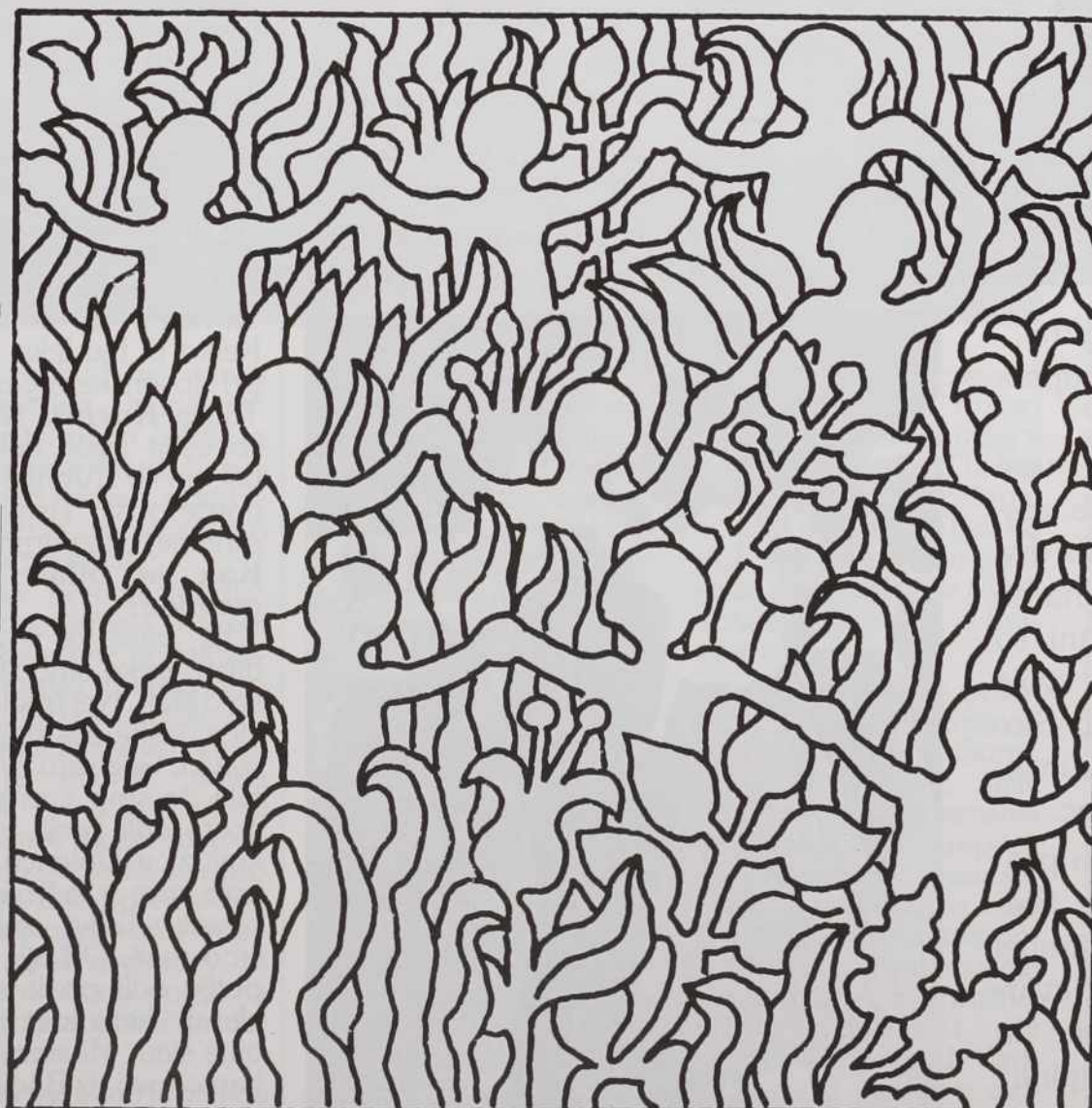
mo malo več korajže, da bi svoje znanje znala uporabljati v usakdanjih situacijah. Tekoče bere in tudi pisanje ji ne dela težav, razume tudi neznana besedila. Je zelo marljiva. Priporočam ji branje slovenskih mladinskih knjig in časopisov, predvsem pa veliko stikov s slovenskimi vrstniki."

Novica Novakovič

PRIJATELJ

Prijatelj je,
dobro vedi,
človek, ki te
rad ima,
če se skregaš
- ne zameri,
vse mu daj in
vse ti da.

Prijatelj te
kadarkoli
zvesto spremlja
po poteh,
to lahko je
res kdorkoli,
tudi knjiga,
kuža, smeh.

PRIJATELJI

PLEŠEJO

RINGARAJA.

KOLIKO

JIH JE?

NARIŠI JIM

NOSKE,

USTA, OČI IN

POBARVAJ

LASE IN

OBLEKO

Svečanje grba pa zastave v Andovci

ZVAUN PA BAUR

Zadnje cajte so na Vogrskom fejest gorspravili, ka si varaške pa vasnice dajo naprejziskati svoje stare grbe (címer). Tisti, steri so indasvejta že meli kakšen grb, v arhivi ziskati dajo, ka je na njemi bilau. Tisti, steri so pa nika takšoga nej meli, si dajo nauvoga napra-

zvoni pa je zové k molitvi," je pravo v pridigi župnik Lojze Kozar.

Zvonik kak simbol vesi najdemo v grbi pa na zastavi. Pauleg pa stojita dva bora, stera sta značilna za tau krajino. Andovčani so na te svetek pozvali svoje sausede pa prijatele iz Slovenije, gasilce iz Búdinec, Dolejniec pa Nemčavec.

Popoldne v kulturnom programu so gorastaupili: Števanovske pevke, ansambel L. Korpiča pa ženski kvartet, pevke iz Búdinec in šalovska folklorna skupina.

viti. Tak kak Andovci, ta najmenkša ves v našoj krajini, gde žive samo 70 lidi. Dapa kak je njini župan pravo, bi leko za peldo bili drüгим vasnicam, kak trbej vküpdržati.

9. avgustuša se je svetek začno z mešo, stero sta slüžila gospaud Lojze Kozar iz Odranec pa domanji župnik Štefan Tóth. "V Jeruzalemi so zozidali tempel, v velki varašaj cerkve, po vasnicaj kapejle. Tam, gde so si pa ranč kapejle nej mogli zozidati, je lüstvo postavilo tören pa gorobesilo zvaun, steri jim usakši den trikrat

VÜPAMO, KA SE GRANICA V ANDOVCI GNAUK SVEJTA TÜ ODPRE

Letos se pá dvej granici odpreta med Vogrsko pa Slovenijo. Navola je samo v tejm, ka ena nej v Porabji. Tak vögleda, ka do od 20. avgustuša stalno meli odprejto granico med Nemesnépom in Kobiljem pa Magyarzombatfa in Prosenja-

starejšiva, dapa, gda je granica odprejta, se furt prejkprpelata z mali traktorom. Vej pa, če bi granica furt odprejta bila, bi bilau za asek." **V tauj malo vesi večkrat mate vekše svetke.**

"Dja, zdaj v soboto de tü

kovci. Nejsmo nevoščeni njim, samo nas, Slovence v Porabji, fejs bantiva, ka se naš problem nikak neške rejšiti. Telko želimo, da bi se bar eštje ena granica dala oprejti, ali med Andovci-Budinci - Dolenci Ali med Verico-Čepinci. Tak bi se té tau Porabja tü leko redno povezo s Slovenci iz Slovenije. Kelko bi tau leko asnilo pri slovenskem geziki! Tatica **Karbin Nanek** so eštja mala deklčina bili, ga so z Verice v Andovce prišli. Tistoga ipa ranč nej bilau granice.

Kak je bilau brezi granice?

"Dja, vejš, ka je dobro bilau. Leko smo šli, gda smo steli. Nej trbelo pravice, niške nas nej gorastavlo. Gda sam že dekla bila, te smo z mladinov dosta odli prejk v Markovce, v Dolence. Najbola smo v krčmau odli plesat. Telko znancov smo meli. Od njij so pa podje odli prejk za deklami, kelkokrat je na bitje šlau. Mi smo doma bauto meli, iz Búdinec je lüstvo vse prejk odlo kipüvat. Rodbino tü mam v Dolenci. Njiva sta že

meša, zastavo pa grb do dali svečati. Te nauvi župan je že dau postaviti en nauvi križ, zvaun je dau napraviti na električko, bzekanco je dau svečati. Töj je malo lüstva, dapa dobro. Dosta vcuj dajo pa pomagajo. Vej pa tau vsakšoma trbej."

K. Fodor

PORABJE

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtek

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič
Naslov uredništva: H-9970
Monošter, Deák Ferenc út 17.,
p.p. 77, tel.: 94/380-767

Tisk:
SOLIDARNOST
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-715/93 mb z dne 3.11.1993, se časopis PORABJE uvršča med proizvode, od katerih se plačuje davek od prometa proizvodov po 13.točki tarife 3. zakona o prometnem davku (Ur. list RS, št. 4/92). ISSN 12187062.

Časopis izhaja z denarno pomočjo Javnega sklada za narodne in etnične manjšine.